

SIMEK VALÉRIA

Otthon

A kútnál állsz, a teknő
hideg habot hullámozó
vize issza a gőzölgő
ruhák párolgását.
Az ereszről jégcsapok
nyúlnak elvékonyult
ujjaikkal a télbe.
S Te kezded
nedves kötényed száraz
foltjait keresed.
Megtörlöd szemed sarkán
a kibuggyant fájdalom
apró gyöngyeit.
A kerítésen dermedten
feszülő ruhák tartják
görnyedt hátukat a szélnek.

A forrásnál

A forrás vizébe buborékokat
fújt üveged szája.
Fölötte a hűvösárnyú fa
zöld ruháját meg-
lengette a szél
a melegben.
Te a levágott rendek
vastag sorait nézted.
Hóiségtől gyöngyöző
homlokodon egy árny-levelé
játszogatott.
Tarisznyádból a szakajtót
földre tetted, s kibontottad
a déli harangszót
a falu felől.

Nagyanyám

Szoknyád ráncai közé bújtam,
mint az úton futó szél:
megpihenni. Kampósbotod
felkopogetta az éj kutya-
vonyító ködös leheletét.
Kiszáradt ajtód résein
besurrant a holdvilág.
Földre teregetett papíron
lépegetett a holnap
álom
mész-illatú fehérségben.

SIMEK VALÉRIA

Múlt

Hallgatással vert idő.
Magasból szétfolyt tintafolt...
Letörölhetetlen múlt,
kék tóként itt ragyog.

Körötte jegenyék
csurgatják szoprán
magasságuk az alt mélybe.
Árnyékuk ráég az út tüzére.

Suttogás

Vetkőzik a látóhatár,
pihenni készül. Apró
mocorgás a fűben, bokámnál.
Megnyúlt árnyamon gurul
végig a dió. Kapkodva
takargató szél barnuló
ráncait simítja a fákön.
Ébrenlét és álom között
lebeg a változó hangulatú
elmúlás, száján suttogással.

Ünnep

Naggyá nő a nyár, jön-megy,
intézkedik s naponként
átfogalmaz: kölyök-bozótot,
patakbeszédet, virágok
vízesését. Fenyőillatú
dombok kontyában az
esti éneket.